Vrijdag, 24 Juli 1942 — DAGBLAD — 59ste Jaargang, No. 3659

AMIGOE DI CURACAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Gebiedsdeel
fl. 1.50 per maand [Aruba fl. 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers fl. 0.10.

Adm.: Tel. 1550. Redactie: Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Ass. Inc
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

ull en Eden beschouwen oorlog en vrede.

de leger stelt zich aan de Don op.

RLIJN MELDT VEROVERING VAN ROSTOV.

chinleck consolideert zijn posities.

rde Japanse transportschip bij Papoea vernietigd.

EDE VAN CORDELL HULL.

aatssecretaris Cordell Hull van Verenigde Staten onthulde een wdruk van enkele maatregelen, e getroffen moeten worden voor maken van een betere wereld als oorlog gewonnen is, waaronder een nationaal agentschap om de vrede ewaren „indien nodig met geweld" de „regeling van de nationale be- eningen".

egelijkertijd waarschuwde hij aan overblijvende neutralen, dat hun ding van neutraliteit „ongerijmd elfmoordend' is, gezien het wereld- vattende conflict. Tevens deed hij beroep op „alle volken, die de heid liefhebben" om ervoor te strij- als hun plicht.

Hulls uiteenzetting van de na-oor- se plannen was tot nu toe de meest cifieke, welke ooit gegeven is door verantwoordelijke autoriteit van de renigde Landen. Zij werd gegeven een redevoering, welke was gereed maakt voor uitzending over alle na- ale netwerken en korte-golf zen- s naar de gehele wereld. De rede d met spanning afgewacht sedert sevelt haar Dinsdag op zijn pers- ferentie aankondigde.

Hull bepleitte de veel besproken riode van overgang" na de oorlog, urende welke de Verenigde Landen amenlijk „de actie van de afzon- lijke landen moeten versterken en eltreffender moeten maken om de blieke orde te herstellen, in het ver- ekken van een snelle hulp, in het ossen van de vele problemen voor nieuwe ordening."

Bovendien, zo vervolgde hij, ligt er or alle landen de grote opbouwende k om de menselijke vrijheid en de ristelijke zedeleer opnieuw op te uwen op hechter en wijder grondsla- n dan ooit te voren. Ook deze taak een absolute noodzakelijkheid voor wel nationale als internationale actie.

Om voortaan de oorlog te voorko- n, zo zeide Hull, zou er een inter- tionaal instituut geschapen moeten rden, dat, indien het noodzakelijk zelfs met geweld van wapenen in de komst de vrede onder de volken n behouden. Er moet dus een inter- tionale, samenwerkende actie komen een mechanisme op te zetten, dat s de vrede kan verzekeren. Dit moet luiten een mogelijke herziening van nationale bewapening op zulk een ze, dat het besturen volgens wet niet t succes kan worden verkracht en de last der bewapening tot het nst mogelijke kan worden terugge- acht.

Een van de instituten, die moet rden opgericht en die levenskracht et worden gegeven, is het Interna- nale Hof van Justitie.

Het is eveneens duidelijk dat bij het rstellen van de internationale orde Verenigde Volken toezicht moe- houden op de volken, die aanvie- , totdat de tijd gekomen is, dat deze tsten bewijzen, dat zij bereid zijn in ede met de andere volken te leven.

Hull wees eveneens op de herziening n de handelsbelemmeringen in het ernationale leven, op de stabilisatie n het geldwezen, op het leveren on- r gelijkwaardige voorwaarden van chinerieën van de kapitaalkrachtige nden aan de zwakkere landen. Hij ed een beroep op de neutrale volken zich meer de wet van zelfverdedi- g en zelfbehoud eigen te maken dan zich af te maken met een beroep op utraliteit. Hull beklemtoonde, dat geen gewone oorlog is, maar een ging van wrede leiders om dit land elk land van de wereld te veroveren zijn bewoners tot slaaf te maken Washington, (AP) 23,7).

REDE VAN ANTHONY EDEN.

De Britse Secretaris van Buitenland- Zaken Anthony Eden zeide in een devoering, waarin hij een ruwe schets van de vrede „op een der ernstig- tijdstippen van de oorlog", dat Groot Britannië „gereed is samen te komen en te werken met de Verenigde Staten in het vormen van de na-oorlogse wereld". De rede wordt over het algemeen beschouwd als de meest definitieve uiting van Groot Britannië's na-oorlogse politiek, welke ooit door een Engelsen staatsman is gedaan.

Eden verklaarde: „Samen met de Verenigde Staten en andere landen zullen wij ons aandeel nemen in het werken voor de ontwikkeling van een grote wereldomvattende beschaving!

Edens rede echode de redevoeringen, die enige tijd geleden werden uitgesproken door den Noordamerikaansen Vice-President Wallace en Onder-Staatssecretaris Sumner Wells over de na-oorlogse politiek.

Eden noemde drie dringende „problemen van de vrede" als volgt:

1. „Een volledige ontwapening van de agressieve mogendheden".
2. Het voeden van de hongerende bevolkingen.
3. Het in staat stellen van de verwoeste, verarmde en economisch onontwikkelde landen om opnieuw met hun industrie en landbouw te beginnen.

Hij zeide, dat de twee beginselen, welke de oplossing van de problemen moeten leiden, zijn: 1) Het ontvangen van financiële en economische steun moet niet het verlies van de onafhankelijkheid voor enig land ten gevolge hebben. 2) Elke bijstand of leiding, welke aan een land gegeven wordt, dat niet bedreven is in de kunst van zelfregering, moet zodanig zijn, dat daardoor het bereiken van de eigen ontwikkeling wordt geholpen.

Eden maakte geen melding van een tweede front, doch prees de „schitterende moed" van de Russen. Hij verzekerde aan de As: „Wij zijn met onze Geallieerden tezamen in deze oorlog tot het overwinnelijk einde".

Eden sprak na de wapenfabriek bezocht te hebben. Zijn gehoor bestond grotendeels uit fabrieksarbeiders, soldaten, matrozen en vliegers.

Eden zeide, dat het winnen van de vrede een even moeilijke taak zal zijn als het winnen van de oorlog. Hij zeide, dat Groot Britannië „beloofd heeft zijn volledig aandeel te nemen in het opbouwen van een vreedzame actieve internationale gemeenschap."

„Het is daarom een uiterst bemoedigende noot, dat in de Verenigde Staten de President zelf en een aantal leidende staatslieden hun vastberadenheid hebben geuit om te werken voor een wereld, waarin elk land de gelegenheid kan krijgen zijn eigen leven en eigen bronnen te ontwikkelen ten nutte van allen. In deze taak kunnen onze Amerikaanse vrienden er zeker van zijn, dat wij bereid zullen zijn met hen samen te komen en te werken."

Na de „problemen van de vrede" besproken te hebben en de beginselen, die tot hun oplossing leiden, voorspelde Eden: „De toekomst van de wereld zal afhangen van onze bekwaamheid om het nodige politieke orgaan na de oorlog te voorzien en te vormen." Verder zeide hij, dat de Britse Regering reeds plannen gemaakt heeft „voor onze toekomst, zowel in het binnenland als in de internationale spheer."

„Nooit meer moeten wij de chronische werkloosheid, weelde en armoede en het krottenleven tolereren en het gebrek aan kansen voor zovelen, welke ons nationale leven in het verleden hebben misvormd."

„De Duitse wreedheden van de laatste tijd in de bezette landen" besprekende, „die de wereld geschokt hebben", verklaarde Eden: „Duitslands leerers hebben zich van het mensdom afgesneden."

De Brits-Amerikaanse betrekkingen besprekende, zeide hij, dat met de aankomst van Noordamerikaanse strijdkrachten in groten getale „wij een nieuwe vriendschapsproef ondergaan" (Nottingham, Engeland, (AP) 23,7).

NIEUWE OPROEPINGEN IN GROOT BRITANNIË.

Om de legers en wapenfabrieken te steunen voor elke taak, welke Groot Britannië in de komende weken te wachten mocht staan, werden alle mannen, die in de eerste helft van 1924 en in 1894 werden geboren, opgeroepen. De 18-jarigen zullen worden ingeschreven voor de gevechtsdiensten, terwijl de 48-jarigen op Zaterdag as. zich zullen opgeven voor tewerkstelling in de oorlogs-industrie (Londen, (AP) 23,7).

NIEUWE NOORDAMERIKAANSE CONTINGENTEN.

Noordamerikaanse leger-autoriteiten stonden de bekendmaking toe, dat nieuwe contingenten van Noordamerikaanse vliegers, grondpersoneel, gekleurde troepen en andere strijdkrachten, wier aanwezigheid in Noord-Ierland twee dagen geleden gemeld werd, arriveerden in een groot convooi — een uit een serie, welke strijdkrachten aanvoert voor een grote invasie van Europa.

De juiste samenstelling van de strijdkrachten en de datum van aankomst van het convooi zijn militaire geheimen doch het was een van de grootste, welke naar Groot Britannië zijn gekomen sedert de eerste aankomsten in Ulster, die op 26 Januari werden bekend gemaakt.

Aan boord van de schepen, die duizenden mannen vervoerden evenals grote hoeveelheden materiaal, bevond zich een groot corps van verpleegsters. De eerste bekendmaking, dat een nieuwe contingent van vliegers uit alle delen der Verenigde Staten was aangekomen citeerde de verklaring van hun Commandant: „Gij zult van hen horen. Zij behoren tot de beste uit de hoop" (Londen, (AP) 23,7).

RUSSISCHE GEVANGENEN IN BELGIË.

Het Belgische agentschap zeide, dat Russische gevangenen in allerijl zijn gezonden naar het Belgische kustgebied om militaire verdedigingswerken te bouwen (Londen, (AP) 23,7).

NAAR DE TWEEDE SLAG VAN ROSTOV.

Eddy Gilmore seint uit Moskou:

Rusland zag zich gesteld voor zijn ernstigste crisis van de oorlog, terwijl de gepantserde colonnes van de nazies aanrukten voor de tweede slag van Rostov, wederom in de richting van Stalingrad voortdrongen en druk oefenden op de beneden-Don tussen die steden in een poging om de Caucasus te isoleren. Waarnemers zeiden, dat er niet zulk een grote bedreiging was geweest voor de militaire veiligheid van het land sedert 562 jaren geleden toen de Mongolen uit Zuid-Rusland werden verdreven.

De Russen vochten bitter om de invasievloed te stuiten, ervan bewust zijnde, dat de Duitsers reeds meer dan halverwege de opmars waren om de Russische Zuidelijke en Trans-Caucasische Commando's te splitsen.

Temidden van deze ernstige ontwikkelingen hielden de Russische tegenaanvallen echter vol tegen de linkervleugel van de nazies te Voronesj en ongeveer 9000 Duitsers zouden zijn gedood in verwoede gevechten. Ongeveer 6000 werden gedood in een succesrijke Russische aanval om een grote nederzetting ten Zuiden van Voronesj te veroveren. De berichten zeiden dat de straten zo bezaaid lagen met doden, dat de Russische schoktroepen letterlijk gedwongen werden over hen heen te stappen bij de opruimingsoperaties.

De Duitsers pogen de Trans-Caucasus te isoleren met hevige operaties bij Tsimlyanskaya, dat slechts 40 kilometer ligt van de enige overblijvende spoorlijn, die dat gebied verbindt met de rest van onbezet Rusland. De spoorlijn loopt ten Zuiden van de Don tussen Rostov en Stalingrad en maakt verbinding met de zijlijn naar Bakoe bij Tikhoretsk.

Het is in Moskou niet bekend of de Duitsers de beneden-Don zijn overgestoken (Moskou, (AP) 23,7).

ROSTOV GEVALLEN?

Het bizondere Duitse communiqué deelt mede, dat de Duitsers Rostov veroverd hebben. Ook werd medegedeeld, dat Russische vliegtuigen de kuststreken van Oost-Pruisen gebombardeerd hebben. De aanvallen zouden echter niet van betekenis geweest zijn.

De troepen van het Duitse leger en Slowaakse eenheden, die op duchtige wijze door de Duitse luchtmacht gesteund werden, braken door het gehele front van de zeer versterkte en in de diepte gelegen verdedigingsstellingen van Rostov. Na zeer harde strijd werd de stad stormenderhand genomen. Rostov is een belangrijk verkeers- en havencentrum. De strijd in de stad duurt nog voort (Berlijn, (AP) 23,7).

DE RAF SLAAT TOE.

Het luchtvaartministerie maakt bekend, dat in de afgelopen nacht sterke afdelingen bommenwerpers belangrijke doelen in het Ruhr- en Rijngebied aanvielen. Ook vliegvelden in de Lage Landen werden aangevallen. Tijdens de vlucht boven bezet gebied werd een vijandelijke patrouille ontmoet, die aanviel. Twee vijandelijke vliegtuigen werden vernietigd. Van de tocht keerden 7 bommenwerpers niet terug. In de vroege morgen trokken grote formaties Engelse vliegtuigen over het Kanaal in de richting van Noord Frankrijk.

Het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid deelt mede, dat gedurende de duisternis de vijand bommen afwierp op een aantal plaatsen in Oost Engeland en in de Midlands. Er zijn slechts weinig doden en gewonden, terwijl de schade gering is.

7 Vijandelijke vliegtuigen werden vernietigd. De vernietigde vijandelijke vliegtuigen vielen in handen van een Beaufighters escadrille, dat geleid werd door Max Aitken, een zoon van lord Beaverbrook. Hij zelf vernietigde 2 vliegtuigen waardoor zijn totaal voor vernietigde vliegtuigen kwam te staan op 12 (Londen, (AP) 23,7).

Het nieuws van vandaag.

„Daarom zie ik de toekomst met groot vertrouwen tegemoet", zo sprak Hare Majesteit onze Koningin tot allen, die in Europees en Aziatisch Nederland gebukt gaan onder de vuist van den overweldiger (blz. 3). Ook Cordell Hull en Anthony Eden hielden redevoeringen, die een onwrikbaar vertrouwen te kennen gaven in de eindoverwinning. Deze laatste diplomaten namen zelfs de overwinning als zeker aan en bouwden hierop een plan voor een nieuwe wereld, waarin alles op internationale wijze geregeld zal worden met behoud van het nationale leven van ieder volk. De rede van Hull alleen telde reeds 5000 woorden. Derhalve plaatsten wij een uittreksel (blz. 1).

Dezer dagen begint er eindelijk een juist begrip door te breken voor den zeeman. De Koningin heeft steeds opnieuw Haar hoge waardering, dankbaarheid en vereering uitgesproken voor deze helfhaftige mensen. In Haar laatste rede op blz. 3 sprak Zij weder over deze „strijders in het voorste front", waaraan de mensheid zoveel te danken zal hebben. Gouverneur Dr. Piet A. Kasteel en Minister Piet A. Kerstens bleven hierin niet achter en gisteren bezochten zij de zeemanshuizen, waar zij op wel zeer hartelijke wijze met deze mensen der zee omgingen en hun harten veroverden (blz. 2).

159 Jaar geleden werd een groot mens geboren, Simón Bolivar, die de erenaam „Bevrijder" voert, omdat hij op waarlijk schitterende wijze een groot gedeelte van Zuid-Amerika bevrijdde van despotisme en dictatuur.

Hoe ook Curaçao zijn aandeel had in deze democratische strijd, kunt u lezen in het artikel hiernaast. Simón Bolivar was de eerste Pan-Amerikaan, die droomde van één groot Zuid-Amerika.

Het oorlogstoneel is overal bijkans hetzelfde, behalve dat de Duitsers beweren Rostov genomen te hebben. Dit is dus voor de tweede maal. Zij geven zelf toe, dat de strijd zeer hevig is. Zij verzwijgen echter de enorme verliezen. Steeds dieper dringen zij het Russische land binnen, dat ondanks al deze veroveringen nog even onmetelijk blijft. Wat zal die komende terugtocht den Duitsers een ellende brengen. Zij het spoedig.

FEEST VAN BOLIVAR, DEN EERSTEN PAN-AMERIKAAN

In 14 jaren bevrijdde Bolivar 5 landen.

Op 24 Juli in het jaar 1783 werd te Caracas in Venezuela een kind geboren, welks naam eeuwen daarna nog bestorven zou liggen op de lippen van millioenen mensen.

Simón Bolivar, de Held en Bevrijder van Zuid-Amerika, werd geboren uit een rijke aristocratische Creoolse familie. Het hoofd van het Gezin droeg de titel van Markies.

Simoncito, de bedorven lieveling van zijn moeder en zusters, was een probleem, want hij was halsstarrig, onstuimig en steeds in staat te krijgen wat hij verlangde door zijn verlokkende charme.

Zijn opvoeding werd in handen geplaatst van verschillende leraren, een waarvan, een zekere Simón Rodriguez, een grote invloed oefende op zijn toekomstig leven. Simón Rodriguez, was een idealistische, excentrieke onderwijzer, die de theorieën van den Fransman Jean Jacques Rousseau goed in zich had opgenomen. Deze theorieën werden alzo ook den jongen Bolivar ingeprent zodat welhaast gezegd kan worden, dat geen maker der geschiedenis zoveel van Rousseau leerde als Bolivar. Hierbij moet echter opgemerkt worden, dat hij er veel van leerde, doch gelukkig niet alles slikte. Slechts die theorieën welke op practische wijze konden worden toegepast, werden aanvaard.

In zijn jeugd ontstaat de haat voor despotisme en dictatuur.

Simon voltooide zijn opvoeding in Madrid. Hij bewoog zich aldaar in hoge kringen, speelde in de open lucht met den troonopvolger en ontmoette de Koningin. Deze relaties brachten echter zijn hoofd niet op hol. Hij bespeurde wel, dat kranige Creolen als hij niet zeer werden begunstigd en ontwikkelde langzamerhand een diepe haat tegen het Spaanse despotisme.

Vóór zijn twintigste jaar trad hij in het huwelijk met de liefdelijke Maria Teresa del Toro, die hij naar zijn land meevoerde. Zijn jonge echtgenote overleed echter binnen een jaar aan een tropische koorts en Simón Bolivar keerde naar Europa terug om zijn verdriet te vergeten in het sprankelende leven van Parijs. Het revolutionnaire gepraat van Zuidamerikanen, die hij in Parijs en Londen ontmoette en het nauwkeurig volgen van Napoleons daden verwarden zijn geest.

Het was echter een ontmoeting met zijn ouden leermeester Rodriguez, welke den aristocratischen fat tenslotte van het pret maken deed keren tot de ernstige bezigheid van revolutie. Toen zij liepen door het schitterende landschap van Italië wisten de gloeiende woorden van den ouden man de middagige geest van zijn jongen metgezel tot actie te zwepen. Met een dramatisch gebaar typisch voor den man en de tijd waarin hij leefde, stond Bolivar op de heuvel van Monte Sacro in Rome en zwoer hij zijn leven te zullen wijden aan de bevrijding van Zuid-Amerika.

Eerste verovering van Caracas.

Toen hij naar Caracas terugkeerde ontmoette hij wederom enkele makkers met wie hij de vervoerende ideeën had gedeeld in de Creoolse Clubs van Europa.

Alzo begon de man van 27 met de succesrijke bevrijding, niet alleen van Venezuela doch ook van vijf Spaans-Amerikaanse landen. Hij had er 14 jaar voor nodig. Na enkele aanvankelijke tegenslagen landde hij alleen te Cartagena in de nabijheid van de provincie Nueva Granada en gaf een manifest uit, dat als een der belangrijkste documenten wordt beschouwd in de geschiedenis van de revolutie. De plaatselijke voorlopige Regering benoemde hem tot officier en gaf hem het bevel over 200 man. Met deze kleine strijdmacht opende hij een fabelachtige invasie van Venezuela, versloeg den vijand bij elke ontmoeting, veroverde de materialen, welke hij nodig had en lokte de recruten aan met zijn overgelijkelijke aantrekkingskracht. Hij veroverde Caracas binnen enkele maanden, werd Hoofd van Staat en kreeg officieel de naam van „El Libertador".

Curaçao bood gastvrijheid.

De Spanjaarden verpletterden echter de Republiek welke hij had gevestigd en verdreven Bolivar in ballingschap naar Curaçao. De romantische jonge revolutionnair was geschokt in zijn zelfvertrouwen door de mislukkingen van zijn campagne, doch hij gaf niet op. Reeds nam een roekeloos plan voor de herovering van Venezuela vorm aan in zijn brein. Tegen de tijd, dat hij ons eiland verliet was Bolivar een man geworden, die er hecht van overtuigd was, dat het zijn bestemming was de bevrijder van zijn volk te worden.

Met enkele Republikeinse metgezellen vertrok Bolivar naar Cartagena. Die stad, met Tunja en Santa Fe de Bogotá, waren de enige Republikeinse centra, welke waren overgebleven in Nueva Granada.

Tweede verovering van Caracas.

Daar deed hij een beroep op het volk om hun broeders van Venezuela te bevrijden van het Spaanse juk. In een stoutmoedige onderneming waarbij hij de Spaanse beheersing van de Magdalena-rivier brak, won hij zulk een reputatie, dat de President van het Congres van Nueva Granada hem toestond een expeditie te organiseren naar de grens van Venezuela.

Bolivar volbracht toen dat verbazingwekkende heldenfeit door met zijn kliene troep de wildernis te doortrekken en de 4000 meter hoge Andes over te trekken. Stad na stad veroverde hij tot hij na 90 dagen voor Caracas arriveerde. De Spaanse Generaal Monteverde trok zich terug naar Puerto Cabello en Caracas gaf zich over. Op grootse wijze werd thans de Bevrijder binnengehaald. Bolivar werd door de straten getrokken in een vergulde wagen door twaalf lieve meisjes, terwijl bloemen op hem neerregenden van de balcons.

Met de troepen van Nueva Granada had Simón Bolivar Venezuela gewonnen van de grens tot Caracas, terwijl in het Oosten een kleine groep van patriottische officieren was geland van het eiland Trinidad. Deze recruteerden soldaten en veroverden enkele kuststeden. Hun aanvoerder, Santiago Mariño, vocht voor het Oosten, terwijl Bolivar in Caracas werkte, doch de twee mannen konden niet samenwerken omdat elk de eer wenste de Bevrijder van Venezuela te zijn. Intussen rukten de Spanjaarden van alle

zijden op, en bedreigden wat was gewonnen. Van de vlakten aan de Orinoco kwam echter de grootste ramp, welke de Republikeinen in Venezuela tot nu toe hadden gekend. Een Spaanse smokkelaar, genaamd Boves, was Opperhoofd geworden over een bende, genaamd de Llaneros, welke vocht voor het genoegen van plunderen en doden.

De evacuatie van Caracas.

De Llaneros waren de jagers van wild gedierte mannen van gemengd ras, Indiaans en Spaans of Indiaans en Neger. „Half Centaur, half alligator", werden zij genoemd. In het water of op het land reden zij half naakt als wilde Indianen en zwaaiden zij met hun dodelijke lansen. Hun dieet was rauw vlees dat onder hun zadels werd bewaard om te worden gezouten door het zweet van hun paarden. Dit Helse Legioen naderde Caracas, plunderende, branden stichtende en dodende terwijl zij voortrukten. Bolivar leidde zijn volk uit in een tragische exodus en velen stierven op weg onder het onophoudelijke neerstromen van de regen.

Wat moesten de gedachten zijn geweest van Simón Bolivar, terwijl hij reed aan het hoofd van die treurige processie. Zij die overbleven, onder hen Bolivars zusters, hoopten zich op in zeilschepen en vluchtten naar de eilanden van de Antillen. Bolivar keerde naar Nueva Granada terug om rapport uit te brengen aan het Congres. Hij kwam haast alleen, want de dappere jonge mannen, die met hem waren opgerukt van Nueva Granada uit, lagen dood tussen de bergen en op de vlakten van Venezuela.

Het was toen het jaar 1815. De gebeurtenissen in Europa voorspelden weinig goeds voor de patriotten van Zuid-Amerika. Napoleon was verslagen en de Spanjaarden hadden thans een groot geoefend leger om naar de opstandige Zuidamerikaanse koloniën te zenden.

Generaal Morillo, een ervaren officier van de oorlog tegen de Fransen, kreeg het commando over een vloot en 10.000 soldaten om Zuid-Amerika te veroveren. Dit nieuws verontrustte de Republikeinen van Nueva Granada.

Bolivars verblijf te Jamaica.

Bolivar, die thans een Generaal van het leger was, werd naar Cartagena gezonden om samen te werken met den Commandant Manuel Castillo. Bolivar was het echter niet eens met de dictatoriale neigingen van den man en vertrok wanhopig naar het Engelse eiland Jamaica.

Generaal Morillo belegerde Cartagena en rukte tenslotte de stad binnen, welke vol doden en enkele uitgehongerden was. Het Spaanse leger zakte verder de Magdalena af en nam Bogotá.

Intussen zat Simón Bolivar zonder een cent in Jamaica. Mager en moe leed hij ernstig van de koorts.

Schommelende in de hangmat van zijn hut bracht Bolivar lange uren in gedachten door. Soms sprak hij met andere vluchtelingen, die zich bij hem voegden.

Hij droomde van een werelddeel van vrije landen, die samenwerkten voor hun gemeenschappelijke welvaart. Nooit verloor hij het vertrouwen in zijn uiteindelijk succes. Zijn plannen beschreef hij in een document, dat werd genoemd de „Brief van Jamaica".

Buitenlandse Regeringen kwamen onder de indruk van dit document en evenzo liberaal gezinde mannen met geld.

Haïti biedt hulp.

Niet ver van Jamaica lag de nieuwe eilanden-republiek Haïti, welker volk de vrijheid had gewonnen van Frankrijk.

De Haitiaanse President Pétion verwelkomde de uitgeweken Venezolanen van de verschillende eilanden en bood Bolivar financiële steun aan voor het uitrusten van een expeditie.

De Curaçaoënaar Brion organiseert een vloot.

Luis Brion, een rijke koopman van Curaçao, bood zijn schepen aan om de troepen te veroveren. In 1816 en 1817 was Bolivar weer aan het werk, doch zijn campagnes om de kuststeden te nemen hadden geen succes.

Het was de jonge Generaal Manuel Piar, die wees op de belangrijkheid om Angostura te veroveren aan de beneden-Orinoco. Met die stad als basis zou men toegang hebben tot de zee en het land kunnen binnendringen over de Orinoco en de zijtak van de rivier, de Apure.

Generaal Piar leidde een schitterende veldtocht te land, spoedig gevolgd door Bolivar en meer mannen. Terwijl zij de stad belegerden arriveerde Brions vloot op de rivier en Angostura werd veroverd. De vloot van den Curaçaoenaar bracht Venezolanen en hun families van Haïti.

Nogmaals werd een Venezolaanse Regering opgericht, hoewel het land nog moest worden gewonnen. Heden wordt Angostura, van waaruit Bolivar zijn grote opmars naar het binnenland ondernam, te zijner ere **Ciudad Bolivar** genoemd.

Met hulp van huurtroepen en Llaneros, thans onder leiding van den vriendschappelijken leider José Antonio Paez, alsmede met de medewerking van Generaal Santander werden nu succesrijke campagnes gevoerd om de Spanjaarden te verdrijven.

Bolivar rukte op naar Bogotá en verzekerde de bevrijding van Nueva Granada. Toen hij naar Angostura terugkeerde drong hij het Congres erop toe de Republiek uit te roepen waarvan hij had gedroomd: Venezuela, Nueva Granada en het Koninkrijk Quito, verenigd als de Republiek van Gran Colombia. De kleine staat Panamá verklaarde de onafhankelijkheid en vroeg te worden toegelaten tot Gran Colombia.

Bolivar, de eerste Pan-Amerikaan.

In 1822 trok Bolivar Perú binnen met de hulp van zijn uitstekenden Luitenant Sucre en vernietigde de Spaanse macht daar tegen het einde van 1824. Een deel van het gebied scheidde zich van Perú zelf en **nam te zijner ere de naam aan van Bolivia.**

Al deze landen verkozen Bolivar tot President en stonden hem toe de afzonderlijke eenheden te doen besturen door Vice-Presidenten, welke door hem zelf waren verkozen.

Als de eerste Pan-Amerikaan, predikte hij de vereniging van al de Spaans sprekende Republieken en riep hij een internationale conferentie bijeen te Panama met een program, dat honderd jaar de politiek voorafging van de Amerikaanse solidariteit, welke thans wordt bekrachtigd.

Minister Kerstens bezoekt Zeemanshuizen.

Gouverneur Kasteel is blijde, dat Zijn eerste niet-officiële bezoek het R.K. Zeemanshuis geldt.

15000 gld. subsidie voor het R.K. Zeemanshuis wordt door den Minister toegezegd.

Heeft het kapitaal rechten, dan zal de arbeid die ook hebben, roept de landvoogd uit.

Even na elven arriveerden Hunne Excellenties Piet A. Kasteel en Piet A. Kerstens gistermorgen voor de trap van het R.K. Zeemanshuis aan de Klipstraat. Majoor Augustinus van der Meer O.P. en President Constan Casiano, omringd door het bestuur van deze instelling verwelkomden de beide gasten, die door de lichtsluis naar binnen gingen en prompt aanvingen elken aanwezige de hand te drukken en ... bij name toe te spreken. Vooral toen De Twee Excellenties in de zaal kwamen, waar de zeelui vergaard waren, bleek de belangstelling van den Gouverneur en van onzen Minister van Scheepvaart voor het zeevolk. Voor elkeen had men een vriendelijk woord, en toen de tongen los kwamen, toen de zeelieden, die 3, 4 en 5 malen getorpedeerd waren, eenmaal aan het woord waren, bleek hoe hartelijk onze jeugdige Excellenties met het volk weten om te gaan.

Hierna trok men het Zeemanshuis door, bezichtigde de zalen, kamers, hallen, trappen, slaap-, bad- en andere gelegenheden en de bibliotheek. Een speciale attractie vormde Rudolf Overmeer, 6 jaar, die zoet aan een tafel zat en van moeder permissie gekregen had beneden te komen om ook eens een minister te zien. De hoge gasten bleken uiterst tevreden over de inrichting en het bestel van het huis en toonden hun bewondering voor het zeer vele, dat hier tot stand gekomen was.

„Instaan voor hun rechten".

Temidden van het Bestuur werd vervolgens een heildronk uitgebracht, waarbij **Majoor van der Meer** het eerst het woord voerde:

Ik heet U beiden hartelijk welkom, Excellenties, en ik stel het op hoge prijs, dat gij bij alle drukke bezigheden, toch de tijd hebt weten te vinden ons een bezoek te brengen. Het is niet nodig u een uiteenzetting te geven van hetgeen door de zeelieden gepraesteerd wordt, maar wel van hetgeen voor hen gedaan wordt, van hetgeen wij hier doen uit bewondering voor onze mannen ter zee, voor hun heldendaden en moed. Nederland strijdt nog ter zee, en wij zijn ons bewust alles voor den zeeman te moeten doen om te tonen hoe hun arbeid gewaardeerd wordt. Reeds in uw radiotoespraak hebt gij gewaagd van uw waardering voor de mannen van de koopvaardij. Mogen zij weten, dat er één is die hun belangen voorstaat. Zij zullen de vrijheid der zee verdedigen wanneer voor hun rechten wordt ingestaan. Namens de zeelieden breng ik u dank voor hetgeen gij gedaan hebt en spreek ik de wens uit dat het u beiden gegeven moge zijn nog lange tijd voor de belangen der zeelieden in te staan.

„......voor ònze vrouwen, ònze kinderen......"

Terstond verrees Zijne Excellentie Gouverneur **Dr. Piet A. Kasteel**, die de naam van redenaar, reeds vóór zijn gouverneurschap verdiend, al enkele malen in ons midden heeft getoond waardig te zijn.

Blijde ben Ik, aldus de Landvoogd, dat Mijn eerste niet-officiële bezoek het R.K. Zeemanshuis geldt. Ons land is geboren uit de zee. Onze zeelui hebben eens onze vrijheid bevochten. En nu beleven wij dit weer, steunend op onze vloot en de vrije gebiedsdelen. Dat wij dit hebben kunnen doen, toen ons leger het had moeten opgeven, danken wij aan de mannen zonder uniform. Uit de tijd, die Ik in Londen heb doorgebracht, weet Ik, hoezeer de vraagstukken van de koopvaardij onze Regering bezig houden. De zeelieden hebben de waardering van de regering en van dit gouvernement. Wij zijn van mening, dat wij den zeelieden rechten moeten geven en het is verblijdend, dat er hier een minister van ons cabinet is, die zich hiervan ook bewust is. Naast hen, die het kapitaal geven en daarom rechten hebben, moeten wij rechten geven aan hen, die arbeid leveren. Veel is ons ontnomen, maar — lerend strekte de Landvoogd hier Zijn vinger omhoog — onze goede naam heeft men ons niet kunnen ontnemen en Ik verzeker u, dat onze naam een goede klank heeft, overal. Gij hebt die op te houden voor uw vrouw en kinderen, — neen, wat zeg Ik? — voor **onze** vrouwen en **onze** kinderen! Ik wens u allen het beste en mocht ooit iemand van u behoefte hebben aan hulp, zowel groepsgewijze als persoonlijk, dan zij u bekend, dat er hier een vertegenwoordiger van het Opperbestuur is, die steeds voor u klaar staat.

„Rechten, ook na de oorlog....."

Minister Pieter Adriaan Kerstens is een spreker, die zijn talent sedert de dagen, dat de schrijfster dezes hem in Amsterdam kende, nog niet verleerd heeft. Joviaal stond de Minister op en met een kwinkslag begon hij zijn redevoering, daarbij aansluitend aan de rede des Landvoogden over onze goede naam, waarbij de Minister zich baseerde op het getuigenis van de velen, die hij op zijn reizen over drie vierden van de aarde had ontmoet. Er zit kapitaal in, meer dan het kapitaal van alle al of niet overgeplaatste maatschappijen tezaam, en die naam danken wij aan de officieren en manschappen van onze koopvaardijvloot. Zij offeren hun leven en risqueren het. Ik weet heel goed wat ik deed, aldus de Minister, toen ik het vaarplichtbesluit tekende. Er moet daar iets anders tegenover gesteld worden en morgenavond [dit is dus op de samenkomst van heden, Vrijdagavond in het R.K. Zeemanshuis, aanvang 20 uur] zal ik u meer hiervan vertellen. Rechten en plichten behoren bijeen als de voor- en achterkant van een blaadje papier. En geven wij rechten, dan zal dit ook voor de toekomst zijn. Thans richt ik mij tot het Bestuur van het Zeemanshuis in de persoon van Pastoor van der Meer. Ik kan u niet genoeg verzekeren, Pastoor, hoe groot onze waardering is voor uw werk. Inderdaad, aan het werk van den minister moet worden toegevoegd de hartelijkheid en de huiselijke spheer, de medewerking van anderen. Zonder uw hulp is ons werk niet mogelijk. Ik heb het gezien in dit zich steeds uitbreidende Zeemanshuis, waarvan elk hoekje er een kraakzindelijk uitziet en herinnert aan de Nederlandse properheid. Maar ik weet, dat er altijd mensen zijn, die met de zorgen voor zo iets moois zitten. U hebt om een subsidie van 6000 gld. gevraagd, kort daarop voor een subsidie van 15.000 gld. Onder conditie, dat u niet op deze wijze voortgaat, deel ik u mede, dat ik besloten heb u de subsidie van 15.000 gld. toe te kennen.

Een oorverdovend handgeklap maakte het dankwoord van Majoor van der Meer, wien bij zijn vele titels ook nog — maar niet van hiërarchische zijde — de titel van Pastoor verleend was, bijna niet verstaanbaar. Majoor van der Meer dankte voor de grootse wijze, waarop de Minister zijn hulp had toegezegd en verzekerde, dat al het geld voor de zeelieden goed besteed zou worden.

In een spheer van grote hartelijkheid bleef men nog even bijeen. Tegen twaalf uur maakte 's Gouverneurs adjudant den Landvoogd erop opmerkzaam, dat het tijd was te vertrekken in verband met het programma. „Hoe laat is het dan?" aldus Zijne Excellentie. „Bij twaalven." „Dan is het juist tijd nog een glas te drinken en hier te blijven."

Later begaven de hoge gasten zich naar buiten, nadat zij het gastenboek hadden getekend. Merkwaardig genoeg laten beide Excellenties in haar handtekening de A van haar voornaam (Albertus en Adriaan) weg. De Gouverneur tekende met het bekende kleine handschrift reeds bekend van zijn aantekeningen op „geheime" documenten.

Fier en fors tekende de Minister zijn naam, waarbij als aardigheid vermeld kan worden, dat de gasten van het Zeemanshuis achter hun naam in een bepaalde rubriek de naam van hun schip (ook al weer geheim) moeten invullen. De Minister — nog even gevat als vroeger — vulde prompt in „Schip van Staat", gaf allen die er bij stonden een klap op de schouder en af trok het gezelschap.

Bij het Leger des Heils.

In het gezellig rustige **Zeemanshuis van het Leger des Heils** waren zeelieden aan het biljarten en het pingpongen; anderen zaten te lezen of babbelden, wachtende op de komst van De Twee Excellenties.

Om ongeveer 12.10 uur reed de C 429 met motor-escorte voor 'en stapte de Luitenant Adjudant uit, gevolgd door den Gouverneur en den Minister. Op het bordes waarboven twee vlaggen lustig wapperden, stonden Majoor Sybrand Beunders en echtgenote, Majoor Carel N. Winkel, de Heer Frans Vreugdenhil terwijl ook een Officier van de Koopvaardij en andere Heren zich ter verwelkoming hadden opgesteld.

Gouverneur Piet A. Kasteel en Minister Piet A. Kerstens traden vriendelijk groetend binnen en begaven zich na even rondgekeken te hebben naar achteren voor het begroeten der aanwezigen. De tuin en de bovenverdieping werden toen bezichtigd, waarna wederom enkele woorden werden gewisseld met de aanwezige zeelieden, waaronder enkele Surinaamse jongens.

Het gezelschap nam vervolgens plaats rond een tafel, waarbij onder het genot van een kopje thee werd gesproken over de ontspanning, die aan de zeelieden op Curaçao geboden wordt en wat verder gedaan wordt om het den mannen tijdens hun verblijf op dit eiland zo aangenaam mogelijk te maken. Ongeveer een half uur duurde het gesprek tot de hoge Gasten weer opstonden voor het vertrek.

Allen kregen een hand. Bij een Engelsen zeeman aangekomen stapte Gouverneur Kasteel op hem toe met de woorden: „You're British".

— Yes Sir.

„Where are you from?"

— From Liverpool.

„Liverpool eh...... Had a lot of bombing...... but they took it. It's a great people."

Met een flinke handdruk en een knipoog ging de Gouverneur verder.

Groetend zoals zij gekomen waren, vertrokken de Gouverneur en Minister, terwijl buiten de bewoners van Hoogstraat en omgeving waren toegelopen. Weg reed de auto, nagestaard door allen.

LUCHTALARM.

Auto's parkeren.
Chauffeurs dekking zoeken.

NEDERLAND.

BISSCHOPSWIJDING IN DEN BOSCH.

Te 's Hertogenbosch is een nieuwe Bisschop gewijd (blijkbaar is Mgr. A. F. Diepen dus afgetreden of overleden). Deze bisschopswijding in de prachtige, eeuwenoude basiliek van Sint Jan is een van de grootste demonstraties in het Rooms-Katholieke kerkelijke leven van Nederland geworden. Alle Nederlandse Bisschoppen waren bij de indrukwekkende plechtigheid tegenwoordig en zij kregen van het samengestroomde publiek een geweldige ovatie, die zeker voor een deel beschouwd mag worden als een antinazie-demonstratie.

„De Tijd" schrijft onder andere: „Deze plechtigheid was een indrukwekkende getuigenis van het hoge leven der Kerk, een inspirerende manifestatie van haar geest, welke niet toestaat, dat de schokkende gebeurtenissen der wereld haar van haar roeping afhouden."

De plechtigheid geschiedde op de feestdag van Petrus en Paulus [29 Juni], die in Noord Brabant als feestdag wordt gevierd. De straten van Den Bosch waren reeds vroeg gevuld met drommen mensen in hun beste kleren. Duizenden vreemdelingen waren naar Den Bosch gekomen (aantekening van de Gouvernementspersdienst: de naam van den nieuwen Bisschop was in het ontvangen telegram verminkt; zodra deze bekend is, zal hij worden medegedeeld) (Londen, G.P.D. 24.7).

[Het feit, dat er in Den Bosch een bisschopswijding heeft plaats gevonden, behoeft niet te impliceren, dat Mgr. Diepen is overleden of afgetreden, zoals bovenstaand telegram doen vermoeden. — Red.]

HARE MAJESTEIT ONTVANGT LANDGENOTEN.

H.M. Koningin Wilhelmina heeft in Lee verschillende Nederlanders ontvangen, die na de invasie uit Nederland naar de Verenigde Staten zijn gekomen. Prins Bernhard heeft, zelf het vliegtuig besturend, een vliegtocht over de Berkshires gemaakt (Lee, G.P.D. 24.7).

SCHOLEN TOT HOSPITALEN.

Zes scholen te Amsterdam zijn tot hospitaal gemaakt voor Duitse gewonden van het Russische front (Londen, G.P.D. 24.7).

JODENVERBOD IN DEN HAAG.

Een van de eerste heldendaden van den nieuwen N.S.B.-burgemeester van Den Haag, Westra, was de volgende: straten voor Joden te verbieden: De ..lenstraat, Heerenstraat, Korte- en Lange Houtstraat, Korte Poten, Lange Poten, Korte Vijverbrug, Tournooiveld, Plein en Binnenhof (dit alles vormt de omgeving der regeringsgebouwen) (Londen, G.P.D. 24.7).

Uit de V.S. spreekt de Koningin tot Indië en Nederland.

Schets van de doodsverachting en het Godsvertrouwen der Zeelieden.

Hare Majesteit de Koningin heeft de volgende radio rede gehouden, die mede naar Oost Indië en Nederland is uitgezonden:

Landgenoten!

Van de Verenigde Staten uit zend ik u mijn zeer hartelijke groeten. Ik ben hierheen gegaan om President Roosevelt — dezen groten en trouwen vriend van Nederland — te ontmoeten en ook om mijn lieve dochter, Beatrix en Irene te zien. Ik behoef u niet te vertellen welk een vreugde ik gevoelde toen ik haar op het vliegveld van Ottawa zag, alle drie in blakende gezondheid. Het is tevens een groot genoegen voor mij nu omgeven te zijn door het Amerikaanse volk, een volk dat zich met de grootste wilskracht aan zijn oorlogstaak zet en dat nu schouder aan schouder staat met onze strijdkrachten voor onze bevrijding en voor de bevrijding van alle volken, die verraderlijk van hun vrijheid zijn beroofd.

Wij hebben vele waarachtige vrienden in dit grote land, mensen die er trots op gaan af te stammen van Nederlanders, die hier zich lang — of kort geleden kwamen vestigen. De sympathie, die ons in deze dagen bij onze grote vrijheidsstrijd voor Nederland en Nederlands Indië wordt betoond, verwarmt het hart van iederen trouwen vaderlander, die het voorrecht heeft deze sympathie te ondervinden; vriendschappelijke gevoelens, die ongetwijfeld eveneens zullen worden geuit, wanneer gelukkiger tijden zullen aanbreken voor alle volken en wanneer wij, tezamen met de ganse vrijheidlievende mensheid zullen samenwerken voor de schepping ener betere toekomst. Hoe verheffend en bemoedigend zou het voor u zijn geweest wanneer gij mijn samenkomst met de Nederlandse kolonie te New York en met onze zeelui had kunnen meemaken: deze helden die de zeeën met doodsverachting bevaren, mannen die in nederig Godsvertrouwen telkens weer de zee opgaan, ongeacht het aantal ongelukken en die hun uiterste best doen hun schip in veilige haven te brengen. Wanneer de tijd aanbreekt dat de wereld de ganse geschiedenis zal horen van wat onze zeelieden gedaan hebben voor de bevijding van dat gedeelte der mensheid dat nu onder het juk van een wreden tyran gebukt staat, dan zal die wereld eerst recht beseffen dat deze mannen strijders in het voorste front waren. Op beide bijeenkomsten in New York waren mensen uit alle delen van ons Koninkrijk aanwezig en wanneer deze hetzelfde gevoelden als ik gedurende deze onvergetelijke ogenblikken — en daarvan ben ik overtuigd — dan gingen toen ons aller gedachten naar u, die thans onderdrukt zijt. Met tranen in onze ogen en met diepe ontroering gevoelden wij ons dicht verbonden met u door alles wat in ons omging en wat onze hartsgedachten benarde. Gemeenschappelijk lijden, gemeenschappelijke strijd voor dezelfde heilige zaak smeedt ons aaneen tot een sterke eenheid met allen die leven binnen de grenzen onzes Koninkrijks, de eenheid zo sterk als slechts deze machtige strijd kon doen geboren worden. Daarom zie ik de toekomst met groot vertrouwen tegemoet. Omdat van ons grote Koninkrijk kan worden gezegd dat het in deze tijd van ongeluk zich zelf wenste te blijven aldus gebleven is. De delen van ons Koninkrijk die op het ogenblik door den vijand bezet worden, verzetten zich dapper zowel met de wapenen als met ridderlijk verzet.

Zij zullen zonder twijfel uit het duister van het ogenblik oprijzen met nieuw vertrouwen in zich zelven en in de toekomst. Zij zijn in deze tijd gerijpt voor een nieuwe toekomst, die zij zelf zullen hebben geholpen op te bouwen. Aldus zullen zij een sterke pijler zijn waarop deze nieuwe wereld kan steunen.

De Bostonse Pers over onze Vorstin.

Het bezoek van Koningin Wilhelmina aan Boston heeft aller harten gewonnen, niet alleen als een symbool van Nederland, doch ook als menselijke figuur. De „Boston Post" schrijft in een hoofdartikel o.a.:

„......Zij is de vertegenwoordigster van een volk, waaraan dit land zeer veel te danken heeft en wat wij, Amerikanen, van haar zien is niet een entourage van sjieke auto's, doch die fundamentele eigenschappen van devotie jegens haar familie, van rechtvaardigheid en eerlijkheid, eigenschappen die men afleest van het gelaat van alle goede mensen. Alle Amerikanen wensen haar niets dan goeds toe."

De „Boston Record" schrijft onder andere: „......de dames in de lobby van haar hotel konden nauwelijks haar ogen geloven, toen zij de Koningin der Nederlanden zagen, die een der rijkste vrouwen van de wereld is en die èr zo oneindig veel eenvoudiger uitzag dan zij."

De „Boston Globe" vertelt, dat een soldaat, die de Koningin bij de parade in Fort Devens zag, zeide: „Zij zou de generaal kunnen zijn" zo rechtop en krachtig stond de Koningin aldaar.

ARUBA.

BEZOEK GOUVERNEUR EN MINISTER PIET A. KERSTENS.

Morgen, Zaterdag 25 Juli 1942, zullen Hunne Excellenties Gouverneur Dr. Piet Alb. Kasteel en de Minister van Handel, Nijverheid, Scheepvaart, Landbouw en Visserij, Pieter Adriaan Kerstens, vergezeld van den Adjudant van den Gouverneur, een bezoek brengen aan Aruba, voor het voeren van verschillende besprekingen.

De bezoekers zullen arriveren met het ochtendvliegtuig en op het vliegveld met de gebruikelijke eerbewijzen worden ontvangen. Het programma voor de te voeren besprekingen luidt:

8 — 11 uur: bezoek aan Arend Petroleum Maatschappij en Lago Oil & Transport Cy, Ltd.; 11 uur: Persconferentie; 11.30 uur: Conferentie met heren Statenleden en Landraden van Aruba; 14 — 16 uur: Besprekingen met vertegenwoordigers van handel en scheepvaart; 16.30 uur: Terugkeer naar Curaçao.

FILM

Les Misérables (Cinelandia) is een vertolking van het gelijknamige werk van den beroemden Fransen auteur Victor Marie Hugo, waarin verhaald wordt van Jean Valjean (Fredrich March), die aanvankelijk aan de zelfkant van het leven loopt en wiens avonturen de bezoekers van de bioscoop voor ogen krijgen. Te zeggen, dat dit de verfilming is van één werk van Hugo is meer dan enige aanbeveling kan doen.

CURACAO

NU KOMT PRINS BERNHARD DUS NAAR CURAÇAO.

Dr. Nicolaas A. C. Slotemaker de Bruïne, directeur van het Nederlandse Inlichtingenbureau te New York, schrijft ons, dat Z.K.H. Prins Bernhard hem gevraagd heeft „tot tell people in Curaçao that the next time he visits the United States, he intends to visit Curaçao. When this will be is not known at this time".

Zal bovenstaand bericht uit „Dagblad Amigoe di Curaçao" van 20 Juni jl. thans bewaarheid worden?

MINISTER KERSTENS.

Minister Piet A. Kerstens heeft gisteren een onderhoud gehad respectievelijk met de **Raad van Bestuur** en met de **Staten van Curaçao,** waarbij Z.E. de Gouverneur Piet A. Kasteel aanwezig was. Later volgde een onderhoud met de heren **Henri Kiès en Willem van Eyk.** Het Rooms Katholieke Zeemanshuis en dat van het Leger des Heils werden bezocht. Aan het noenmaal ten Gouvernementshuize zaten aan de Heer Cyril T. Klingenberg, vertegenwoordiger der Norwegian Shipping and trade mission in Curaçao en Mevrouw Klingenberg.

REDE MINISTER KERSTENS.

Herinnerd wordt aan de rede, welke Minister Piet A. Kerstens vanavond om 20 uur in het R.K. Zeemanshuis zal houden en na afloop waarvan gelegenheid is tot het stellen van vragen.

NIEUWE LICHTINGEN.

Binnenkort zullen op Curaçao nieuwe lichtingen worden opgeroepen voor militaire dienst. Naar wij vernemen kunnen alle mannen, die in 1919 of 1920 geboren werden, een oproepingskaart tegemoet zien.

DR. M. F. DA COSTA GOMEZ NAAR HUIS.

Gisteravond heeft Mr. Dr. Moises F. da Costa Gomez zijn lijdenssponde in het Sint Elisabethsgasthuis mogen verlaten om huiswaarts te keren. De Meester-Doctor moet nog geruime tijd thuis rust houden, doch maakt het overigens zeer wel.

OPHAALBRUG OVER HET WAAIGAT.

Naar wij van Politiezijde vernemen, is de Wilhelminabrug (ophaalbrug over het Waaigat) door den Procureur Generaal uitgesloten van het verkeer met vervoermiddelen zwaarder dan 3000 kilogram (lading inbegrepen) in verband met de gesteldheid van de brug.

BIEZONDERE PLECHTIGHEID IN DE SYNAGOGE.

Tijdens de ochtenddienst van morgenochtend, 25 dezer zal in de Synagoge der Nederlands Portugees Israëlietische Gemeente „Mikvé Israël" een biezondere plechtigheid plaats hebben.

Het betreft hier de „Barmitswa" (kerkelijke meerderjarigheid) van **Wolf Grinberg,** die behoort tot de passagiers van het s.s. „Cabo de Hornos", wien in November van het vorig jaar door onze Regering een tijdelijk oponthoud te Curaçao is toegestaan.

Aanvankelijk werd verwacht, dat dit oponthoud niet langer dan drie maanden zou duren, doch doordat de Verenigde Staten in de oorlog betrokken zijn en de emigratie-mogelijkheden van deze mensen kleiner werden, bevinden zich van de 80 refugees, die in November hier aankwamen, nog ruim veertig in de voor hen ingerichte kampen op Mundo Nobo.

Het langer verblijf van het gezelschap schiep natuurlijk nieuwe problemen, vooral voor de ongeveer 12 kinderen in schoolgaande leeftijd, voor wie de kamp-spheer niet bepaald verheffend werkte.

Gelukkig kwam hierin spoedig verandering, doordat de autoriteiten welwillend beschikten over een verzoek van Rabbijn Isaac J. Cardozo om de kinderen tot de lagere scholen toe te laten. Het „Joodse Hulp Comité", van het welk Rabbijn Cardozo voorzitter is, heeft ook de financiële kant van dit probleem opgelost.

Aan deze omstandigheden is het te danken, dat de kinderen der refugees, die al sedert jaren niet meer op de schoolbanken hebben gezeten, zowel maatschappelijk- als godsdienstonderwijs ontvangen. Een der resultaten hiervan is, dat twee jongens, die dit jaar de dertien-jarige leeftijd bereiken, in staat zullen zijn de ceremonie, verbonden aan de bevestiging hunner kerkelijke meerderjarigheid, in de synagoge te verrichten.

Zo viert morgen Wolf Grinberg zijn „Barmitswa"-feest. **Barmitswa** betekent letterlijk **zoon van het gebod,** hetgeen wil zeggen, dat de betreffende jongeling van dit tijdstip af volwassen wordt geacht ten opzichte van het volbrengen van alle godsdienstige plichten.

Het is gebruikelijk, dat de Barmitswa-jongen op de eerste Sabbath, volgende op zijn dertiende verjaardag (gerekend volgens de Joodse kalender) in de synagoge een afdeling uit de Thora voordraagt, waarbij hij dan de toepasselijke lofzeggingen uitspreekt.

In de synagoge van „Mikvé Israël" bestaat voorts de gewoonte dat de Rabbijn den jongeman in een korte toespraak op het gewicht van de plechtigheid wijst.

Het Kerkbestuur der Snoga heeft voor dit speciale geval toegestaan, na afloop van de godsdienstoefening, een receptie te houden in de Kerkeraadszaal, zodat Wolfs „Barmitswa" een ware feestdag belooft te worden en het aan belangstelling niet zal ontbreken.

De plechtigheid zal om ongeveer half 10 plaats vinden.

LAWN TENNIS BOND.

N. E. Powel — Max de Castro: 6—3, 6—3, 6—0; C. Schnepper — W. Cras: Default; Oscar Salas — E. A. Pietersz: 6—2, 6—3, 6—8, 6—1; Frank de Castro — W. Curiel: 7—5, 4—6, 2—6, 9—7, 6—1.

Zaterdag spelen: C.S.C. Baan: N. E. Powel tegen C. Schnepper; R. Henry tegen Winnaar Tjin A Djie-Vos.

KATHOLIEKE SPORTCENTRALE

Bezoek Unidos — San Nicolas, Aruba.

Za.: 16.30 uur Unidos — C.S.R.
Zo.: 16.30 uur Unidos — K.S.C.

De elftalcommissie koos het volgende elftal uit:

P. Francisca (Utrique Fidelis)
Layo Alexander (Caribe) U. Nicolaas (Jong Bonaire)
A. Vos (Ajax) Silberie (J. Bonaire) Lionel Alexander (Caribe)
S. de Jong (J. Bonaire) H. Francisca (C.S.R.) Bernardus (C.S.R.)
M. Stewart (Vitsse) Mercedes (C.S.R.)

Reserves: Senior (Vitesse), Pinedo (Olympia), Ruiz (Vitesse), Galaraga (De West), Snijders (Vitesse), Boskaljon (Caribe) en Moesker Ajax.

Shirt van de K.S.C.

BUITENLAND

DE STRIJD IN EGYPTE.

Edwin Shanke seint uit Londen:

Het herleefde 8ste leger bestookt de taaie linies van de as langs het 50 kilometer lange front van El Alamein in wat de beslissende slag van Egypte kan blijken te zijn. Hevige gevechten van pantserstrijdkrachten en infanterie — veel ervan man tegen man — worden de gehele dag gemeld, doch er zijn geen late biezonderheden beschikbaar in Londen, aangezien het communiqué van Caïro zeide, dat „geringe voortgang" werd gemaakt in de Centrale sector. De omvang van de gevechten werd aangegeven door de bewering van de as, dat meer dan 130 Britse tanks werden vernield. Officiële Britse kringen toonden de grootste terughouding en weigerden Auchinlecks bedoelingen te bespreken, doch de hevigheid van de aanval scheen aan te geven, dat zijn aanval tot doel heeft het woestijnleger van de as te verpletteren.

Berichten van het front legden er de nadruk op, dat de grootste weerstand door de Britten werd ondervonden en voorspelden, dat nog zwaar gevochten zal worden alvorens de uitslag beslist is. De Britse, Indische, Nieuw Zeelandse, Zuidafrikaanse en Australische troepen hebben de bescherming van zwermen van Britse gevechtsvliegtuigen, gevechtsbommenwerpers en lichte bommenwerpers, die de meerderheid in de lucht schijnen te behouden.

Terwijl de voornaamste inspanningen van de luchtmacht worden gericht tegen het gevechtsgebied, zeide het nieuwsbureau van de Royal Airforce, dat zware Noordamerikaanse legerbommenwerpers in de nacht van Dinsdag zich bij de Royal Airforce voegden bij het bestoken van Tobruk, Gazala, Salum, Fuka, Mersa Matruh alsmede alle lucht- en voorraadbases.

Hieraan werd toegevoegd, dat de luchtactiviteit boven Malta in de nacht van Dinsdag en gisteren groter was, waardoor te kennen wordt gegeven, dat de as poogt versterkingen aan te voeren (Londen, (AP) 23.7).

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Moskou:** Het Russisch middernachtelijk communiqué luidt: „**Op 23 Juli voerden onze troepen koppige gevechten in het gebied van Voronesj en ook in de gebieden van Tsimlyanskaya en Novocherkassk. Ook werden koppige gevechten gevoerd in het gebied van Rostov.**

— **Moskou:** Het Russisch middagcommuniqué zegt: „In de nacht van 23 op 24 Juli bestreden onze troepen den vijand in de gebieden van Voronesj, Tsimlyanskaya, Novocherkassk en Rostov. Geen veranderingen hadden plaats in andere sectoren van het front". Een aanvullend communiqué deelt mede, dat in het gebied van Voronesj met dezelfde verwoedheid gestreden wordt. De vijand toonde een koppige weerstand tegen de oprukkende Russische troepen. Somme defensielinies en bewoonde plaatsen wisselden verschillende malen van eigenaar. In een enkele sector bij Novocherkassk verloren de Duitsers 17 tanks en meer dan 1800 man aan doden. In het gebied van Tsimlyanskaya werden twee aanvallen van Duitse tanks en manschappen met automatische geweren afgeslagen.

— **Australië:** Generaal MacArthurs Hoofdkwartier in Australië deelt mede, dat, alvorens de Japanners zich konden vestigen in de nieuwe veroverde basis aan de Zuidoostelijke kust van Nieuw Guinea, Geallieerde vliegers hen gisteren aanvielen, hierbij een derde transport-schip vernietigende binnen drie dagen, kust-installaties vernielende en de invasie-troepen dwingende in paniek overboord te springen van de landingsvaartuigen. Niettegenstaande zijn hevige verliezen ging de vijand echter voort met zijn operaties en een militaire zegsman deelde mede, dat zij nog een kleine strijdmacht aan land hebben gezet bij Ambasi, 50 kilometer ten Noorden van Buna aan de kust.

Nederland en zijn Koningin

door

Zijne Excellentie Pieter Adriaan Kerstens[1]).

Het lot, dat het Nederlandse grondgebied en het Nederlandse Koningshuis getroffen heeft, heeft het één zowel als het ander in brandpunten van wereldbelangstelling geplaatst. Hiermede wil ik niet zeggen, dat vóór deze wereldoorlog het geheel eigen karakter van het Nederlandse Rijk en zijn Vorstenhuis nooit de biezondere belangstelling had, maar wel is het waar, dat de aandacht der wereld zich op opvallende wijze sedert 10 Mei 1940 met het kleine Nederland, met het grote Koninkrijk der Nederlanden en met zijn Koningin is gaan bezig houden en er zich mede blijft bezig houden, ook nadat het Rijk in Europa en het Rijk in Azië op tragische wijze overweldigd en bezet werden. Als afzonderlijke merkwaardigheid is keer op keer het feit te constateren, dat deze wereldbelangstelling zich concentreert op de persoon van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina. Hier moet een biezondere reden voor zijn en ik stel mij voor, deze biezondere reden voor U te gaan ontwikkelen. Een extra-aanleiding hiertoe is voor mij het verblijf van Koningin Wilhelmina in dit land. Haar zeer recent bezoek aan New York en de velerlei getuigenissen van diep respect, waarmede het Amerikaanse volk en het Amerikaanse Staatshoofd onze Koningin omringd hebben.

De behandeling van deze stof ontleent voor mij haar aantrekkelijkheid ook nog aan deze opmerkenswaardige omstandigheid, dat menige Amerikaan niet goed raad weet met de Nederlandse combinatie van sterke monarchie en sterke democratie. Voor vele Amerikanen toch, en waarlijk voor hen niet alleen, is de ware, de eigenlijke democratie onafscheidelijk verbonden met de republikeinse staatsvorm.

In vele landen hebben wij de laatste 50 jaren de strijd voor de democratische ontwikkeling dan ook gepaard zien gaan met de strijd tegen de monarchie en voor de republiek.

Nederland zelf maakte daarop in machtige volksgroepen geen uitzondering. De beide thans voorbijgegane oorlogsjaren hebben hierin een radicale verandering gebracht. Ook tot de zoeven bedoelde groepen is het thans onweerstaanbaar doorgedrongen, niet alleen dat onze monarchie geen beletsel was voor onze democratie, maar ook, dat voor de restauratie en de vervolmaking van ons democratisch staatsbestel geen voorwaarde onmisbaarder is dan het behoud van ons constitutioneel koningsschap. Trouwens, de historische ontwikkeling van onze staatsvorm vertoont een volgorde van gelijke strekking en een die uniek mag heten in de geschiedenis. In vele andere democratische landen der wereld heeft men zich een ontwikkeling zien voltrekken van monarchie tot republiek.

Naarmate de democratische gedachte zich ontplooide, werd de monarchistische gedachte zwakker, ja, verdween de monarchie meer en meer totdat zij zich uiteindelijk oploste in een republiek, waarbij evenwel een waarlijk democratisch bestel nog lang niet bereikt werd. Ik denk aan Frankrijk, Portugal, Duitsland, Rusland, Spanje.

Bij ons is het precies omgekeerd. Wij gingen op onze weg van voortschrijdende democratie niet van monarchie tot republiek, wij gingen van republiek tot monarchie, en naarmate onze Koningin en Haar Gezag zich dieper in ons staatsbestel respectievelijk ons volksbewustzijn wortelde, naar diezelfde mate werd onze democratie sterker en zuiverder.

Voor de tweede maal in de loop der historie en voor de tweede maal ook op een keerpunt in die loop neemt het Nederlandse element daarmede een heel biezondere plaats in. Het is niets nieuws, dat de Nederlandse gedachte eigen vormen vindt, die ook door andere en grotere volken als leidende idee worden erkend. Voor een bewijs uit het verleden zou ik mij een citaat willen veroorloven uit een beroemd werk van den besten Engelsen historieschrijver der vorige eeuw, Lord Acton. In zijn werk „Lectures on Modern History", Londen 1912, schrijft hij op bladzijde 154 het volgende:

„The revolt of the Netherlands created a great maritime power; for it was by water, by the dexterous use of harbours, estuaries, and dykes, that they obtained independence. By their seapower they acquired the trade of the Far East, and conquered the Portuguese possessions.

They made their universities the seat of original learning and original thinking, and their towns were the centre of the European press. The later Rennaissance, which achieved by monuments of solid work that dilettantism had begun and interrupted in the Medicean age, was due to them and to the refuge they provided for persecuted scholars.

Their government, imperfect and awkward in its forms, became the most intelligent of the European governments. It gave the right of citizenship to revolutionary principles, and handed on the torch when the turn of England came.

There the sects were reared which made this country, i.e. England, free; and there the expedition was fitted out, and the King (de Stadhouder-Koning Willem III) provided, by which the Whigs acquired their predominance. England, America, France have been the most powerful agents of political progress; but they were preceded by the Dutch.

For it was by them that the great transition was made, that religious change became political change, that the Revolution was evolved from the Reformation."

Voor bewijzen uit de tegenwoordige tijd wilde ik er één slechts aanduiden, een tweede echter iets nader ontwikkelen als eigenlijk doel van deze voordracht.

Het eerste dan is vervat in de laatste ontwikkeling van het Nederlandse bestuur in Nederlands Oost Indië. Ik zal zeker nog wel gelegenheid vinden ook dit onderdeel eens nader uit te werken. Vandaag moet ik volstaan met er op te wijzen, dat de Nederlandse cultuur in het prachtige rijk van Insulande, gelijk het door een onzer grote schrijvers genoemd is, een ontwikkeling tot voltooiing aan te brengen was, die eveneens enig mag heten in de koloniale geschiedenis. Er zijn er velen die denken, dat de oorlog in de Stille Oceaan ook voor Nederlands Indië als consequentie de zelfstandigheid van dit gebiedsdeel zal moeten opleveren. Ik kan echter met niet genoeg nadruk verklaren, dat wij daarvoor deze oorlog niet alleen niet nodig hadden, maar dat integendeel deze oorlog en de bezetting door Nippon een onderbreking, een tragische onderbreking betekent van een zelfstandigmakingsproces, dat zich op de meest belovende wijze aan het voltrekken was en tot op grote hoogte reeds definitieve resultaten had bereikt.

Dit proces kwam niet neer op verbreking van staatkundige banden tussen Nederland en Nederlands Indië op de wijze zoals deze verbreking zich voltrok tussen Amerika en Engeland; het betekent ook niet de ontwikkeling van Nederlands Indië tot een Dominion, zoals bijv. tussen Canada en Engeland, neen, het betekent de schepping van een geheel nieuwe, een waarlijk unieke verhouding tussen een vroegere kolonie en een vroeger Moederland. Nederlands Indië was waarlijk aan het worden wat de grondwetsherziening van 1925 als beginsel stelde: de vorming van een zelfstandig Aziatisch element en van een vierledig Koninkrijk der Nederlanden, bestaande uit de vier gelijkwaardige delen: Nederland, Nederlands Indië, Suriname en Curaçao. Wat Nederland in de Zuid Oost Stille Oceaan aan het afwerken was (welke afwerking door de Japanse bezetting zo tragisch onderbroken werd), dat is de schepping van het Nederlandse Koninkrijk in Azië, met vormen en instellingen naar Indonesische trant, gelijk het Nederlandse Koninkrijk in Europa zijn instellingen en vormen kende naar Nederlandse trant.

Wat dit onderdeel betreft, moet ik het thans hierbij laten om over te gaan tot een ontleding van het wezen onzer Nederlandse monarchale democratie.

Wij, Nederlanders, weten en gevoelen met een diepte, die onze huidige tragiek onszelven pas ten volle heeft geopenbaard, dat de persoon van Wilhelmina en Hare Koninklijke waardigheid het symbool en de zekerheid van ons eigen volksbestaan belichamen. Ik schroom niet te zeggen, dat wij nooit de ultra-monarchisten zijn geweest, die in zovele andere landen eeuwenlang aan te wijzen waren. Een feit is het, dat hoezeer gedurende eeuwen onze geschiedenis verweven was met die der Oranjes, zó, dat sedert Willem den Zwijger steeds een Oranje zijn invloed liet gelden: op de voorgrond tijdens de stadhouders, op de achtergrond in de stadhouderloze tijdperken — Nederland toch eerst heel laat een wettelijken Koning heeft aanvaard.

Die eerste Koning zelf was echter de eerste om te begrijpen, dat hij over ons volk niet regeren kon zonder grondwet. Willem I verklaarde immers, slechts als constitutioneel vorst het koningschap te willen aanvaarden. En wáárin zijn afstammelingen ook verschild mogen hebben, niet in dit ene feit: dat zij de medezeggingschap des volks steeds loyaal erkend en aan de uitbreiding en versteviging ervan steeds oprecht medegewerkt hebben. Daarmede gepaard gaat het in de Europese samenleving zo merkwaardige verschijnsel, hetwelk voor hen die niet in de Nederlandse traditie doordrenkt zijn bijna een paradox is, dat geen volk inniger gehecht is aan het Koninklijk Huis dan het onze en dat geen monarch zulk een machtige persoonlijke invloed kan oefenen en werkelijk oefent als de draagster van de Kroon der Nederlanden.

Zo bestaat het alleen in het Nederlands staatsbestel, dat menige hoge benoeming een koninklijk prerogatief is, die zich aan de bemoeienis van het parlement onttrekt en waarbij dat parlement zich zonder bezwaar neerlegt. Het is goed, dat wij en anderen ons op deze dingen, die onaantastbare feiten zijn, bezinnen. Want de verklaring ervan geeft ons de sleutel tot de thans zich openbarende kracht der Nederlanden en tevens tot onze rotsvaste zekerheid, dat de toekomst aan ons is. Hoezeer dit laatste een gevoelen is dat alle Geallieerden bezielt, er is een andere, een speciale overweging die ons ónze zekerheid geeft. Deze zekerheid rankt zich rond onze Koningin. Hoe zit dat? Wat is het dat onze Monarchie van alle andere onderscheidt? Het is niet gemakkelijk het antwoord hierop onder woorden te brengen, maar toch zal ik het trachten te doen.

Ons volk is „geheel zijn eigen"; met zijn complex van goede eigenschappen (die wij, Nederlanders, beter leren waarderen naarmate wij langer van huis zijn) en van mindere goede eigenaardigheden (waar wij zelf zo verschrikkelijk over mopperen kunnen) vormt ons volk zijn eigen geschiedenis, zijn eigen cultuur, schiep het een geheel eigen koloniaal bestuur gelijk ik zoeven aanstipte, kortom, sloeg het zijn eigen stempel op alles wat het aanraakte of beroerde. Niemand die dit beter begreep dan de Oranjes en daarom zijn zij zo „eigen" geworden met het Nederlandse volk.

Neem de lange regering van Koningin Wilhelmina. Zij besteeg de troon op het keerpunt der nieuwste geschiedenis. De handel begon zijn vleugels wijd uit te slaan. Na een dodelijke crisis sloeg de landbouw nieuwe wegen in. De grote industrie zette haar reusachtige ontwikkeling in. De sociale strijd beroerde landen en volken tot in hun grondslagen; de staatkunde onderging een totale vernieuwing. Stormen joegen over het Kerkelijk terrein. Haar Troonrede van 1901 luidde de ontwikkeling in van Indië, een ontwikkeling die ik zoëven slechts ruw omschrijven kon. Ons onderwijs werd georganiseerd op een wijze die in geen enkel ander land nagevolgd bleek te kunnen worden. Koningin Wilhelmina tekende de wetten op de algemene dienstplicht en het algemene kiesrecht. Geen Monarch heeft in eigen regeertijd zoveel diepgaande dingen medegemaakt, maar tegelijkertijd is geen Monarch met sterker banden aan volk en land verbonden geraakt dan Koningin Wilhelmina aan Nederland. Dit is de vrucht van dat sterker, in gevoel voor recht gegrondveste saamhorigheidsgevoel tussen Haar en ons. Wij zijn verbonden doordat over en weer erkende recht. Daarom beseft ons volk in Nederland en beseffen de volken van Nederlands-Indië zo goed, dat alles zoveel rechtvaardiger was onder de Koningin. Alle Nederlandse onderdanen weten wat voor de Koningin Haar eed betekent, dat Zij de rechten des volks en de rechten van een ieder gelijk zal eerbiedigen. Zij weten, dat voor Oranje de gedachte aan „tyrannie, die ons het hart doorwondt" en de onderdrukking van welke volksgroep ook ondragelijk is. Daarom mag ons volkslied in de bezette gebieden niet gespeeld worden. Daarom moeten de partijen en sociale organisaties verdwijnen. Daarom worden in de bezette gebieden de beeltenissen van de Leden van het Koninklijk Huis en de uitgezaagde dubbeltjes en kwartjes niet geduld. Daarom wordt door den bezetter de radiostem van Hare Majesteit zozeer gevreesd. Want bij alle onrecht, dat de vijand pleegt, appelleert het Nederlandse volksbewustzijn instinctief aan Oranje en herinnert het zich de Koningin, die nooit onrecht zou doen. Het zal hem nooit gelukken deze herinnering uit te bannen, want met dit stamhuis bevocht het Nederlandse volk de machtigste monarchie van de 18e eeuw, trotseerde het den machtigsten monarch der 17e eeuw, streed het mede in de eindstrijd tegen den Corsicaansen reus der 19e eeuw en consolideerde het zijn volksbestaan in de nieuwste geschiedenis, hetwelk zich onwrikbaar handhaaft tegen het geweld van Hitlers zogenaamde „Nieuwe Orde".

Zo moeten wij het schijnbaar onverklaarbare verklaren, dat het meest eigengereide, het meest inwendig levende, het meest vrijheidslievende, het meest innerlijk democratische volk van de wereld zo verknocht is aan zijn stamhuis en een zo onbegrensd vertrouwen stelt in zijn Koningin. It is such that we shaped our Democracy.

1) Rede door den Minister gehouden voor de Nederlandse kolonie te New York, 17 Juli 1942.

Kerkberichten.

Week van 26 Juli t/m 1 Augustus 1942.
In de ritus der Dominicanen:
Zevende Zondag na het Octaaf van de H. Drievuldigheid.
Tevens feestdag van de H. Anna, Moeder van de H. Maagd.
Vr.: H. Ignatius van Loyola, stichter van de Orde der Jezuïeten.

De Gelovigen worden dringend verzocht om zoveel mogelijk 's morgens na de H. Mis of 's middags vóór zonsondergang te komen biechten.

KATHEDRALE ST. ANNA-KERK, Otrabanda.
Pastoor: M.J. v.d. Elsen O.P., tel. 1507
Zondag:
6.— H. Mis.
7.30.— Kindermis.
9.— Inhalen van Z.E. Minister Pieter A. Kerstens, waarna plechtige Hoogmis ter ere van de H. Anna, Patrones van de Parochie.
17.30 Plechtig Lof met feestpreek door den Zeereerwaarden Pater D. Paulus Grove O.P.
Weekdagen:
6.— en 6.30 H. Mis.
Vr.: 6.— Gezongen H. Mis voor de vrede.
Biechten: 's morgens na H. Mis, op verzoek en na 16 uur, maar vóór donker.

H. ROZENKRANSKERK, Pietermaai
Pastoor: C. v.d. Looy, O.P. tel. 2170, spreekuren: 8 uur en 19.45 uur.
Zondag:
5.30 H. Mis.
7.— H. Mis.
8.— Kindermis.
9.— Hoogmis (P.)
17.— Lof.
Weekdagen:
5.30 H. Mis (beh. Za.)
6.— en 6.30 H. Mis
Di.: 7.— Congregatie voor de meisjes
Vr.: 6.— Gezongen H. Mis voor de vrede.
Biechten: na Rozenhoedje. Zaterdag na 16 uur.

H. FAMILIE-KERK, San Mateo.
Pastoor: Th. Exler, O.P., tel. 2413.
Zondag:
5.30 H. Mis.
6.30 H. Mis.
7.45 Kindermis.
9.— Hoogmis (N.)
17.— Lof en Adoratie voor de mannen.
Weekdagen:
6.— en 6.30 H. Mis.
Do.: 7.— Congregatie voor de meisjes.
17 — 18 Aanbidding voor de leden van de Eucharistische Bond (P).
Vr.: 6.— Gezongen H. Mis voor de vrede.
Biechten: na Rozenhoedje, Zaterdag de gehele dag.

KERK O.L.V. VAN DE BERG CARMEL, Groot Kwartier.
Pastoor P. Elie O.P. geen telef. spreekuur: 8 — 10 uur, Zon-, feest- en weekdagen.
Zondag:
5.30 H. Mis (P.)
7.30 Kindermis.
8.30 Hoogmis (N. en Eng.)
17.— Lof.
Weekdagen: 6.30 en 7— H. Mis.
Vr.: 6.30 Gezongen H. Mis voor de vrede.
Biechten: elke dag na H. Mis en Zaterdagmiddag.

KERK VAN HET H. HART, Janwhe.
Pastoor A. C. de Valk O.P., geen telef., spreekuur: 7 — 9 uur
Zondag:
5.30 H. Mis
8.30 Hoogmis
17.— Lof.
Weekdagen: 6.30 H. Mis.
Wo.: 6.30 H. Mis, waarna Meisjescongregatie.
Vr.: 6.30 Gezongen H. Mis voor de vrede.
Za.: 7.— Kindermis.
Biechten: elke dag na H. Mis. Za. van 16 tot 18 uur.

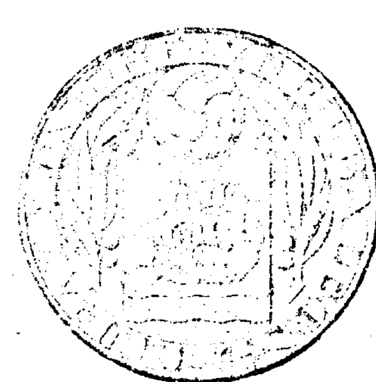
Bovendien iedere dag na de H. d.i. om 7 uur.

H. THERESIA-KERK, Wi
Pastoor S. Hagemans O.P., geen spreekuur: 7 — 8.15 beh. Zon
Zondag:
6.— H. Mis (P); 8.30 Ho
17.— Lof.
Weekd.: 6.30 H. Mis (behalve
Za.: 7. — Kindermis.
Biechten: 's morgens na H. M 8 uur; Zat. van 16 — 19 uur.

KAPEL ST. MARTINUS-GE
Zo.: 7.— H. Mis; 16.— Lof.
Weekd.: 6.— H. Mis.
Di.: 16.— Lof
Do.: 17.15 — 18.15 Aanbidding de vrede. (N).

KERK H. FRANCISCUS V ASSISIË, Oranjestad — Aru
Pastoor Th. Bartel O.P., tel. spreekuren: alle weekdagen van 7 8.15 uur, alsmede om 10 uur en 18.30 behalve 's Zaterdags.
Zondag.
6.— H. Mis.
7.30 Kindermis.
8.45 Hoogmis.
17.30 Lof.
Iedere avond om 17.30 uur R hoedje voor de vrede.

P e N achter een functie wil zeggen, gebed en en preken in de Papiamen respectievelijk in de Engelse of Neder se taal gehouden worden.

SPORT - RUBRIE

Officiële Mededelingen
van
„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD PROGRAMMA
MUNDO NOBO

Zondag 26 Juli 1942: A-klasse	Jong Holland 1 — Atlanta 1 (Jesurun)
Zondag 26 Juli 1942: Res.A-klasse	Independiente 2 — Jong Curaçao (Ercol)
Zondag 2 Aug. 1942 Wilhelmina beker	**Tranvaal 1 — Volharding 1 (Elfrink)**
Zondag 9 Aug. 1942 Res.A-klasse	Atlanta 2 — Jong Curaçao 2 (Leers)
Zondag 9 Aug. 1942 Wilhelmina beker	**Jong Holland 1 — Independiente 1 (Ankoné)**

SCHERPENHEUVEL.

Zondag 26 Juli 1942: A-Klasse	Volharding 1 — Arsenal 1 (Leers)
Zondag 2 Aug. 1942 Wilhelmina beker	**Atlanta 1 — Jong Curaçao 1 (Visser)**
Zondag 9 Aug. 1942 Wilhelmina beker	**Arsenal 1 — Scherpenheuvel 1 (Rog)**

De HH. Scheidsrechters worden verzocht bij verhindering dit tijdig melden aan den competitie-leider, Frederikstraat 16, telefoon 1640.
De Juniores wedstrijden beginnen om 10 uur
De A-Klasse wedstrijden beginnen om 16.15 uur precies, de met * aangegeven wedstrijden beginnen om 14.30 uur.

Woensdag 29 Juli 1942, vergadering voor de Heren Scheidsrechters 19.30 uur in het R.K. Zeemanshuis.Klipstraat. Bij verhindering gelieve de Heer Visser, Monte Bellostraat 24, tel. 2486, in kennis te stellen.

HET BESTUUR

EMMASTAD.

WACHTDIENSTEN: Vr. 24
Telegram Afdeling: Hr. Carrière 553, Hotel kamer 29.
Shipping & Supplies: Hr. de Vl tel. 244 Bernhardlaan 10.
Scheepvaart Afdeling: Hr. K tel. 398, Beatrixlaan 16.

Prot. Gem. Emmastad: Kerkdie Zondag 26 Juli: 9.30 en 17.00 Voorganger: Ds. C. Th. Steenst

Sportclub „Asiento": Hockey gen, Zaterdagmiddag zal er hockeywedstrijd worden gespeeld sen C.S.C. en Asiento, beide met gemengde opstelling. Aanvang uur, terrein Rio Canario.

Ons Hoekje.

Dit zullen de Dames lezen.

HOEKJE DER ONBEGREPEN VROUWEN.

Lieve Dol,

Het nut van nuttig zijn, tot nut voor jezelf. Een moeilijke zin, vind je niet? Nu, met die boodschap werd ik naar huis gestuurd door mijn huisarts.

En dat tegen mij: mij nuttig maken. Belachelijk gewoon! Niet, dat ik me niet nuttig maak, maar het feit tegen mij nog zoiets te durven zeggen.

Ik gevoelde mij echt zwak de laatste tijd, zo van die bevingen door mij heen, trillingen bij mijn ogen, weinig trek; nu ja, je kent die verschijnselen wel. Maar niemand die mij geloven wil. Van de week ook al. Aan tafel kon ik gewoon mijn eten niet naar binnen krijgen. Niet dat ik graag klaag, maar ja, een vrouw wil wel eens wat meeleven voelen. Daarom zeg ik tegen mijn man: ik gevoel mij toch zo zwak de laatste tijd, en mijn eetlust is helemaal weg.

Weet je wat hij zegt?

Ben je vanmiddag niet gaan winkelen, en wat heb je bij je thee gehad?

Nu ja, ik winkelde inderdaad twee uur lang en was vanmorgen bij mijn kapper. Stel je voor, dat ik niet meer zou gaan winkelen, juist nu er verschillende winkels nieuwe zendingen hebben gekregen! Ik moet toch op de hoogte blijven van mijn tijd. Straks dragen al mijn kennissen een nieuw model hoed of een nieuw dessin jurk.

Neen, mijn devies is: ga vooral met je beste vriendin winkelen, een lichte invloed op haar keus kan geen kwaad en je bent meteen bekend met haar nieuwste aanwinsten. Zo krijg je tenminste een eerlijke concurrentiekans.

Enfin, om tot mijn bezoek aan den dokter terug te keren.

Allereerst moest ik er eindeloos wachten, en de stoelen waren er hard. En dan al die zieken om je heen zo aan te moeten voelen, neen hoor, dat is geen omgeving voor een gevoelig vrouwtje.

Eindelijk mag ik de spreekkamer binnen, en het eerste wat mij gevraagd wordt, is: mijn leeftijd: Niet beleefd, vind je wel?

Ik ben juist met veel vuur alle verschijnselen van mijn kwalen aan het opnoemen (en nu had ik toch het recht er dieper op in te gaan, is het niet?), of hij vraagt al: Slaapt u slecht?

Ja natuurlijk, en ik droom ook onrustig.

Wat leest u voor het naar bed gaan?

Ik zeg zonder er bij te denken: meest detective verhalen.

Ja, toen kreeg dat de schuld natuurlijk. En zo ging het letterlijk met al mijn klachten.

Ik was juist naar dezen dokter gegaan, omdat ze mij verteld hadden, dat hij zulke moderne methoden had, maar dit was mij toch te kras.

Hij begreep doodeenvoudig niet, dat ik klaagde over mijn eetlust, wat kon ik beter wensen voor mijn lijn? Ik ben nu wel niet slank, maar dat vond ik toch gewoon het toppunt, daarom niet te willen geloven, dat ik best een maagkwaal kon hebben. Mijn gehele kwaal was, dat ik meer geestelijke afleiding moest hebben. Ik moest wat degelijke arbeid zoeken. Alsof ik niet druk werk heb, met het nalopen van mijn huishouding. Ik heb wel twee meiden, maar ja, het oog van den meester...... Ik vind, al zit je alleen maar thuis een boek te lezen en een paar bonbonnetjes te eten: ik bedoel het feit, dat je thuis bent, doet al zoveel.

Ik vind het ook zo onvrouwelijk, dat zoeken naar werk. Waar kan een vrouw nu beter belangstelling voor hebben dan voor haar uiterlijk en kleding!

Van al die degelijkheid krijg je maar rimpels in je voorhoofd. Als ik nu ingebeelde kwalen had, kon ik mij dat advies nog voorstellen. Maar daar is bij mij toch geen sprake van.

Ik heb een afkeer van dat gepieker over je eigen gezondheid, al ken ik vrouwen genoeg, die dat graag doen, ja, die er zelfs van genieten kunnen, weer een nieuw symptoom ontdekt te hebben.

Het is een schandaal mij ook maar in gedachten daarmede te vergelijken. En het eind van het lied zal nog zijn, dat ik mij ga inbeelden, dat het inbeelding van mij was. Van zoiets kun je best een minderwaardigheidscomplex krijgen. Maar die dokter zal mij niet klein krijgen. Ik zal hem wel eens tonen, dat ik zonder zijn raad ook wel beter kan worden.

Het zou egoïstisch zijn uitsluitend voor eigen gezondheid zo je best te gaan doen. Neen, dan zoek ik liever een andere reden om daarmee te beginnen.

Gelijk krijgt die dokter van mij vast niet. Vind je ook niet?

Elsb

HET AMIGOE-RECEPT VAN WEEK.

Gestoofde vis (Piscá s

Een grote moot vis wordt goed wassen en daarna met een gesne ui, een gesneden tomaat, 3 gesnipperde knoflook, een Spaanse peper en een halve the slaolie en een kop water gaar smoord. Als alles gaar is, voegt een paar hele, gekookte aardappe en een eetlepel rucu, om te binde om er een goede kleur aan te g

Deze rucu is een soort zaad, men in alle kleine winkeltjes voor paar plak kan krijgen. Men doe rucu in een klein steelpannetje 4 eetlepels slaolie en brengt haar aan de kook. Oppassen, dat de niet brandt. In het eten gebruikt nu die olie en niet de zaadjes, denke eraan bij deze gestoofde vis men de moot niet in stukjes snijdt.